

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1171 ²	Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων (Μάρκ. 15,43 - 16,8) 4 Μαΐου 2014 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Γιατί στὶς μυροφόρες τὸ πρῶτο «Χριστὸς ἀνέστη»;

«Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε...» (Μάρκ. 16,6)

Ἐξακολουθοῦμε, ἀγαπητοί μου, νὰ ἐορτάζουμε τὸ μέγα, τὸ κοσμοσωτήριο γεγονός τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Οἱ περισσότεροι ὕμνοι ποὺ ψάλλονται τὴν περίοδο αὐτὴ ὡς θέμα ἔχουν τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ θεία λειτουργία, ποὺ γίνεται τὶς Κυριακὲς αὐτὲς τοῦ Πεντηκοσταρίου, διαφέρει ἀπὸ τὴν θεία λειτουργία τοῦ ὑπολοίπου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους· διότι μετὰ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*» δὲν λέμε ἀμέσως τὰ εἰρηνικά, δὲν λέμε τὶς αἰτήσεις «*Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν...*», ἀλλὰ ὁ ἱερεὺς ψάλλει μαζί μὲ τοὺς ψάλτες κατ' ἐπανάληψιν, τρεῖς φορές, τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*».

Τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» ἀκούγεται ὅλες τὶς Κυριακὲς ἀλλὰ καὶ ὅλες τὶς ἡμέρες μέχρι τῆς Ἀναλήψεως. Τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» εἶνε, ἀδελφοί μου ὁ γλυκύτερος χαιρετισμὸς, χαιρετισμὸς ποὺ μεταφέρει ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ τὸ μέγα μήνυμα, τὴν πιὸ χαρμόσυνη εἴδησι, ὅτι ὁ Κύριος νίκησε τὸ θάνατο.

Χιλιάδες φορές - ἀμέτρητες ἀκούστηκε, καὶ ἀκούγεται, καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ ν' ἀκούγεται τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*». **Ἀλλὰ πότε ἐλέχθη γιὰ πρώτη φορά;** ποιά αὐτιά τὸ πρωτόκουσαν; ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἤκουσε γιὰ πρώτη φορά τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*»;

Ὅπως τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ δὲν τὴν ἔμαθαν πρῶτοι οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ καὶ πλούσιοι, ἀλλὰ οἱ ταπεινοὶ καὶ φτωχοὶ βοσκοὶ ποὺ ἔβοσκαν τὰ ποίμνια τους στὰ βοσκοτόπια τῆς Βηθλεέμ, ἔτσι καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ἰησοῦς συνέτριψε τὶς πύλες τοῦ ἔθου, δὲν τὸ ἤκουσαν πρῶτοι οἱ ἐπιφανεῖς καὶ ἀξιωματοῦχοι, δὲν τὸ ἤκουσαν οἱ ἰσχυροὶ ἄνδρες, δὲν τὸ ἤκουσαν οὔτε καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ· τὸ μήνυμα τῆς ἀναστάσε-

ως τοῦ Κυρίου τὸ ἤκουσαν πρῶτες ἀπ' ὅλους οἱ γυναῖκες, οἱ μυροφόρες γυναῖκες· καὶ πρὸς τιμὴν αὐτῶν τῶν γυναικῶν εἶνε ἀφιερωμένη ἡ σημερινὴ Κυριακὴ, τρίτη Κυριακὴ ἀπὸ τὸ Πάσχα.

Ἀλλὰ **γιατί** τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως τὸ ἤκουσαν **πρῶτες ἀπ' ὅλους οἱ μυροφόρες;** Γιατί ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ ἀναστάντος Κυρίου νὰ γίνῃ σ' αὐτές; Μήπως ὁ Χριστὸς στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐνήργησε μεροληπτικῶς;

***

Μεροληπτικῶς σὲ καμμία στιγμὴ τῆς ζωῆς του δὲν συμπεριφέρθηκε ὁ Κύριος. Ἦταν δίκαιος· καὶ συνεπῶς, ἐὰν τώρα ὄχι οἱ ἄντρες, ὄχι οἱ ἀπόστολοι, ὄχι ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης, ἀλλὰ οἱ γυναῖκες ἤκουσαν τὸ χαρμόσυνο μήνυμα, **ὑπάρχει λόγος**· λόγος ὄχι κάποιας ἰδιαιτέρας συμπαθείας, ἀλλὰ **λόγος δικαιοσύνης**. Ὁ Χριστὸς ἀγαπᾷ ὅλα τὰ παιδιά του καὶ ἀμείβει τὸ καθένα χωρὶς νὰ μεροληπτῇ εἰς βάρος ἄλλου. ἤκουσαν πρῶτες οἱ μυροφόρες γυναῖκες τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*», διότι **τοὺς ἄξιζε** πράγματι νὰ τὸ ἀκούσουν. Καὶ τοὺς ἄξιζε, διότι αὐτὲς **ἔδειξαν ἀρετὲς** ποὺ δὲν ἔδειξαν οὔτε οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου. **Ποιὲς ἀρετὲς ἔδειξαν;**

• Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ γνώρισαν τὸν Κύριο **στὴ Γαλιλαία**, ἔγιναν πιστὲς μαθήτριές του, τὸν ἀκολουθοῦσαν καὶ δαπανοῦσαν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά τους γιὰ τὴ συντήρησι ἐκείνου καθὼς καὶ τοῦ ὄμιλου τῶν μαθητῶν του· «*ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἠκολούθουν αὐτῷ*» (Μάρκ. 15,41) καὶ «*διηκόνουν αὐτῷ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς*» (Λουκ. 8,3). Καὶ μόνο τότε;

• **Τὴν ὥρα τῆς θυσίας** του, ἐνῶ ὅλοι εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸν Κύριο, ἐνῶ ὁ μὲν Ἰούδας τὸν

ἐπρόδωσε γιὰ τριάκοντα ἀργύρια, ἐνῶ ὁ Πέτρος τὸν ἀρνήθηκε ἐμπρὸς σὲ μιὰ ὑπρέτρια καὶ μάλιστα μὲ ὄρκο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ πλὴν τοῦ Ἰωάννου «*πάντες ἀφέντες αὐτὸν ἔφυγον*» (Ματθ. 26,56), ἐνῶ ὅλοι ὅσους εἶχε εὐεργετήσει καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς δημοσίας δράσεώς του πῆγαν καὶ ἐνώθηκαν μαζί μὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ φώναζαν «*Ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν*» (Ἰω. 19,15), μέσα στὴ γενικὴ αὐτὴ ἐγκατάλειψι οἱ μυροφόρες ἔμειναν πιστὲς καὶ ἀφωσιωμένες στὸν Κύριο. Ἔμειναν κοντὰ στὸν Διδάσκαλο, ζώντας τὸ δράμα ἀπὸ ἀπόστασι τόση ὅση τοὺς ἐπέτρεπαν οἱ συνθήκες. Οὔτε ἓνα λεπτό δὲν ἀποχωρίσθηκαν ἀπὸ αὐτόν. «*Ἦσαν δὲ ἐκεῖ καὶ γυναῖκες πολλαὶ ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι, αἵτινες ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας διακονοῦσαι αὐτῷ· ἐν αἷς ἦν Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωσὴφ μήτηρ, καὶ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου*» (Ματθ. 27,55-56) «*καὶ Σαλώμη, αἶ... καὶ διηκόνουν αὐτῷ, καὶ ἄλλα πολλὰ αἶ συναβαῖσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα*» (Μάρκ. 15,40-41). Βρῆκαν τὸ ψυχικὸ σθένος νὰ μείνουν ἐκεῖ, στὸ Γολγοθά. Εἶδαν τὸ φρικτὸ θέαμα. Ἄκουσαν ὅλους τοὺς λόγους, ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς ἐπάνω στὸ σταυρό, ἄκουσαν καὶ τὸ «*Τετέλεσται*» (Ἰω. 19,30).

● Ἄλλα καὶ **μετὰ τὸ θάνατό του** δὲν ἀνεχώρησαν. Ἔμειναν θρηνώντας κοντὰ στὸ σταυρό. Καὶ μόλις παρουσιάστηκε ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας καὶ ὁ Νικόδημος μὲ τὴν ἄδεια τοῦ ἐνταφιασμοῦ, αὐτὲς ἔτρεξαν, τοὺς βοήθησαν, τοὺς συνώδευσαν στὸ μνημεῖο, καὶ δὲν ἔφυγαν ἀπὸ κεῖ παρά μόνο ὅταν ὁ ἥλιος τῆς δραματικώτερας αὐτῆς ἡμέρας ἔρριξε πάνω στὴ γῆ τὶς τελευταῖες του ἀκτίνες.

● Τὴν ἀγάπη τους ὅμως, τὴν ἀνδρεία τους, τὴ μεγάλη ψυχὴ τους τὴν ἔδειξαν κατ' ἐξοχὴν **τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως**, «*τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων*» (Λουκ. 24,1). Τότε, ἐνῶ ἤξεραν ὅτι τὸ μνημεῖο εἶνε σφραγισμένο, ὅτι λίθος μέγας καὶ βαρὺς φράζει τὴν εἴσοδό του, ὅτι ἔνοπλοι Ῥωμαῖοι στρατιῶτες φρουροῦν τὸν τάφο κ' ἔχουν ἐντολὴ νὰ χτυπήσουν καθένα ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ, ἐν τούτοις οἱ μυροφόρες γυναῖκες «*λίαν πρωί*» (Μάρκ. 16,2), «*ὄρθρου βαθέος*» (Λουκ. 24,1), πρὶν ἀκόμη ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ξεκινοῦν νὰ ἔρθουν στὸ μνημεῖο φέρνοντας μαζί τους ἀρώματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐτοιμάσει, γιὰ νὰ μυρώσουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Κανένας φόβος καὶ καμμιὰ δυσκολία δὲν στάθηκαν ἱκανὰ νὰ τὶς ἐμποδίσουν. Τὸ μόνο ποὺ τὶς ἀπασχολοῦσε ἦταν, πῶς θ' ἀποκυλίσουν τὸν τεράστιο καὶ ἀσκήκωτο ἐκεῖνο λίθο ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ μνημείου.

Μία τέτοια **ἀγάπη**, μία τέτοια **ἀφοσίωσι**, μία τέτοια **ἀνδρεία** ἦταν δυνατόν νὰ μὴ δῆ, νὰ μὴν ἐκτιμῆσῃ, νὰ μὴ βραβεύσῃ ὁ Κύριος; Ἀμοιβὴ λοιπὸν τῆς ἀγάπης τους ἦταν τὸ ὅτι πρῶτες αὐτὲς ἄκουσαν τὴ μεγάλη εἴδησι, τὸ ἄγγελμα τῆς Ἀναστάσεως, τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*», ἀπὸ ἄγγελο Κυρίου· καὶ ἐν συνεχείᾳ, ὅτι πρῶτες αὐτὲς βλέπουν τὸν ἀναστάντα Κύριο καὶ παίρνουν ἐντολὴ, νὰ μεταδώσουν τὸ μήνυμα αὐτὸ στοὺς μαθητὰς καὶ στὶς ἄλλες μαθήτριες.

* * *

Κ' ἐμεῖς σήμερα, ἀγαπητοί μου, ποὺ ἐορτάζουμε τὴ μνήμη τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἄντρες καὶ γυναῖκες **ἄς μιμηθοῦμε** τῶν μυροφόρων τὶς ἀρετὲς, ἰδίως **τὴν ἀγάπη** ποὺ εἶχαν στὸν Κύριο.

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι καὶ μέχρι σήμερα οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν τὸ Θεὸ **περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄντρες**. Αὐτὲς ἐκκλησιάζονται περισσότερο. Αὐτὲς ἔρχονται στοὺς ναοὺς «*ὄρθρου βαθέος*». Αὐτὲς μελετοῦν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία. Αὐτὲς τρέχουν στὸ κήρυγμα, ὅπου ἀκούγεται λόγος Θεοῦ. Αὐτὲς εἶνε προθυμότερες στὴν ἄσκησι τῆς φιλανθρωπίας καὶ ἐλεημοσύνης. Αὐτὲς... ὦ, πόσα δὲν ὀφείλει ἡ Ἐκκλησία στὶς γυναῖκες τὶς θερμὲς!

Σήμερα ὅμως, στοὺς χρόνους αὐτοὺς τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς διαφθορᾶς, καὶ οἱ γυναῖκες **ἀρχίζουν νὰ κλονίζονται**, νὰ χάνουν τὸ ἄρωμα τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐσεβείας. Οἱ πειρασμοὶ εἶνε μεγάλοι. Τὰ κακὰ παραδείγματα, τὰ θέατρα, οἱ κινηματογράφοι, τὰ αἰσχρὰ περιοδικά, ἡ μόδα, ὅλα μαζί σπρώχνουν τὴ γυναῖκα νὰ λησμονήσῃ τὸν προορισμὸ τῆς, τὴν ἀποστολή τῆς, νὰ προδώσῃ τὴν πίστι καὶ τὴν ἠθική.

Ἄλλ' ὄχι! Οἱ γυναῖκες, ὅσες τοῦλάχιστον κατοικοῦν στὴ γωνία αὐτὴ τῆς γῆς, ἄς μὴ παρσύρῳνται ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ συνθήματα, ἄς μὴ θαμπώνωνται ἀπὸ φανταχτερὲς εἰκόνες καὶ ἄλλα εἴδωλα, ἄς κλείσουν τὰ αὐτιά στὶς εἰσηγήσεις τοῦ ὄφους. Ἄς μὴ μιμηθοῦν τὴν Εὐᾶ, ποὺ ἄκουσε τὴ συμβουλή τοῦ ἐωσφόρου καὶ ἀπωλέσθη· ἄς μιμηθοῦν τὶς μυροφόρες, τὶς ἁγίες ποὺ ἀγάπησαν τὸν Κύριον. Νὰ εἴσθε δὲ βέβαιοι, ὅτι τότε θὰ ἔχουν καὶ στὴν παρούσα ζωὴ τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου καὶ θ' ἀξιωθοῦν καὶ αὐτὲς ὡς μυροφόρες τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**